

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí konanom dňa 18. februára 2009 v trestnej veci proti **E. F.** pre trestný čin krádeže podľa § 247 ods. 2, ods. 3, ods. 6 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26. septembra 2008 sp. zn. 2 T 4/2004, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 256 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 odvolanie obžalovaného **E. F.**
sa z a m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 26. septembra 2008, sp. zn. 2 T 4/2004, bol obžalovaný **E. F.** uznaný v bodoch 1/-38/ rozsudku, za vinného z pokračovacieho trestného činu krádeže podľa § 247 ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. a/, odsek 6 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 v jednočinnom súbehu s pokračovacím trestným činom porušovania domovej slobody podľa § 238 odsek 1 Tr. zák. a v bodoch 39/-47/ rozsudku z pokračovacieho trestného činu krádeže podľa § 247 ods. 2 písm. a, ods. 3 písm. a/, ods. 5 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 v jednočinnom súbehu s pokračovacím trestným činom porušovania domovej slobody podľa § 238 ods. 1 Tr. zák., na tom skutkovom základe, ako je to uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozsudku.

Krajský súd za to obžalovanému **E. F.** podľa § 247 odsek 6 Tr. zák. účinného v čase spáchania činu s použitím § 35 ods. 2 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku uložil súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 9 (deväť) rokov a pre jeho výkon ho podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. zaradil do II. nápravnovýchovnej skupiny. Zároveň podľa § 57a ods. 1 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku uložil obžalovanému **E. F.** trest zákazu pobytu na území hlavného mesta Bratislava na dobu 5 (päť) rokov.

Zároveň podľa § 35 ods. 2 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku zrušil krajský súd výrok o treste rozsudku Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 2 T 40/07 zo dňa 22. augusta 2007 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 3 To 59/2008 zo dňa 9. septembra 2008, ako aj všetky rozhodnutia obsahovo na tento výrok nadväzujúce, ak zrušením stratili podklad.

V zákonnej lehote určenej v ustanovení § 248 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 podal proti tomuto rozsudku obžalovaný E. F. prostredníctvom svojho obhajcu odvolanie, ktoré smeruje výlučne proti výroku o uloženom treste odňatia slobody. Uložený trest odňatia slobody vo výmere deväť rokov považuje vzhľadom na všetky okolnosti prípadu, najmä vzhľadom na jeho priznanie sa k trestnej činnosti, jej oľutovanie a prejavenie ochoty uhradiť spôsobenú škodu jednotlivým poškodeným, za neprimerane prísny. Preto navrhol, aby najvyšší súd po preskúmaní veci zrušil napadnutý rozsudok prvostupňového súdu vo výroku o treste, a aby sám uložil obžalovanému trest odňatia slobody v nižšej výmere.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (zhodne ako Krajský súd v Bratislave v časti súdneho konania) za splnenia zákonných podmienok uvedených v § 302 a § 305 Tr. por. pri rozhodovaní o odvolaní obžalovaného konal ako proti ušlému, pretože ani po opakovanom zisťovaní miesta pobytu obžalovaného sa nepodarilo zabezpečiť mu doručenie upovedomenia o konaní odvolacieho súdu a je zrejmé, že sa skrýva a vyhýba trestnému stíhaniu pobytom na neznámom mieste.

Najvyšší súd na podklade podaného odvolania obžalovaného podľa § 254 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že krajský súd rozhodol vo všetkých výrokoch napadnutého rozsudku správne a v súlade so zákonom.

Na hlavnom pojednávaní vykonal krajský súd všetky potrebné a dostupné dôkazy, tieto následne jednotlivo aj vzájomne náležite vyhodnotil a dospel tak ku správnym a úplným skutkovým záverom, ktoré vo všetkých jednotlivých skutkoch aj podľa názoru odvolacieho súdu plne zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania. K jednotlivým ustáleným skutkom odvolací súd nemá žiadne výhrady a tieto aj podľa jeho názoru spáchal nepochybne obžalovaný E. F., a to takým spôsobom, ako to správne krajský súd ustálil vo výrokovej časti napadnutého rozsudku. Treba v tejto súvislosti zdôrazniť, že obžalovaný sa k väčšine skutkov

v plnom rozsahu priznal, pri niektorých namietal iba množstvo alebo hodnotu odcudzených vecí a len spáchanie skutku pod bodom 3/ zásadne poprel. V tejto súvislosti však krajský súd správne pri ustálení viny vychádzal jednak z priznania sa obžalovaného aj k spáchaniu tohto skutku v prípravnom konaní, ako aj z ďalších objektívnych dôkazov, ktoré na toto priznanie logicky nadväzovali.

V nadväznosti na správne ustálený skutkový stav veci krajský súd potom postupoval v súlade so zákonom aj pri právnom posúdení konania obžalovaného E. F., keď ho uznal v skutkoch pod bodmi 1/-38/ rozsudku za vinného z pokračujúceho trestného činu krádeže podľa § 247 ods. 2 písm. a/, ods. 3, ods. 6 Tr. zák. účinného v čase spáchania týchto skutkov v jednočinnom súbehu s trestným činom porušovania domovej slobody podľa § 238, ods. 1 Tr. zák., keď vychádzal z priaznivejšieho právneho posúdenia konania obžalovaného podľa skoršieho Trestného zákona, pretože pri použití nového Trestného zákona by prichádzalo do úvahy ukladanie trestu za použitia asperačnej zásady. Skutky v bodoch 39/-47/ krajský súd správne kvalifikoval po právnej stránke ako pokračujúci trestný čin krádeže podľa § 247 ods. 2 písm. a/, ods. 3, ods. 5 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutkov, v jednočinnom súbehu s trestným činom porušovania domovej slobody podľa § 238 ods. 1 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutkov. Takéto právne posúdenie konania obžalovaného si v celom rozsahu osvojil aj odvolací súd, pričom nemá voči právnym záverom prvostupňového súdu žiadne výhrady a pripomienky.

Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky krajský súd postupoval správne a v súlade so zákonom aj pri ukladaní trestu obžalovanému E. F., keď pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu, prihliadol na všetky rozhodujúce okolnosti, ktoré sú rozhodujúce z hľadiska splnenia účelu trestu a jeho výmery. Pri konkrétnej výmere trestu, (ktorý navyše krajský súd ukladal za splnenia zákonných podmienok, ako trest súhrnný vo vzťahu k inému odsúdeniu obžalovaného), prihliadol krajský súd najmä k osobe páchatel'a, ktorý bol v minulosti opakovane viackrát súdne trestaný pre trestnú činnosť rovnakého charakteru a to doma aj v Rakúskej republike, kde aj vykonal uložený nepodmienečný trest odňatia slobody. V osobe obžalovaného ide nepochybne o páchatel'a, ktorý napriek svojmu vzdelaniu má neustále sklony k páchaniu majetkovej trestnej činnosti takéhoto druhu, pričom sa nevie zapojiť do riadneho pracovného procesu a dopúšťa sa opakovane rôznych vlámaní a najmä bytových krádeží.

Vzhľadom na všetky tieto okolnosti krajský súd nepochybil keď s prihliadnutím na vysokú protispoločenskú závažnosť konania obžalovaného, tomuto v rámci príslušnej trestnej sadzby uložil trest odňatia slobody vo výmere deväť rokov, so zaradením II. miernejšej nápravno-výchovnej skupiny cez ustanovenie § 39a ods. 3 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006. Súhrnný trest odňatia slobody uložený obžalovanému E. F. v takejto výmere považuje aj najvyšší súd za primeraný ku všetkým okolnostiam prípadu, ako aj k osobe páchatel'a a možnostiam jeho prevýchovy a nápravy, a to aj s prihliadnutím na predchádzajúce jeho odsúdenia a výkony trestov, ktoré však nepriniesli žiadny prevýchovný efekt a nápravu obžalovaného.

Pokiaľ obžalovaný v rámci odvolacích námietok poukázal najmä na svoje priznanie a oľutovanie spáchanej trestnej činnosti a z tohto dôvodu sa dožadoval uloženia miernejšieho trestu odňatia slobody, tak najvyšší súd nezistil, žiadny zákonný dôvod pre zmiernenie uloženého trestu odňatia slobody oproti pôvodnej výmere určenej krajským súdom v napadnutom rozsudku. Treba v tejto súvislosti zdôrazniť, že obžalovaný spáchanie trestnej činnosti priznal iba čiastočne a nie úplne, jej oľutovanie z jeho strany nevyznelo presvedčivo a prisľub náhrady škody veľkému počtu poškodených vzhľadom na jeho doterajší aj súčasný spôsob života vyznieva taktiež nevierohodne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na všetky vyššie uvedené okolnosti nepovažoval odvolanie obžalovaného E. F. za opodstatnené a dôvodné, a preto jeho odvolanie podľa § 256 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 zamietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.

V Bratislave 18. februára 2009

JUDr. Pavol T o m a n , v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Kristína Cíhová